

Nyt fra **ASSISI-KREDSSEN**

Juli 2009

nr. 63

Fresco i
San Damiano

INDHOLD:

Efterårstur	<i>side 3</i>
Formandens beretning	<i>side 5</i>
Årsmødereferat	<i>side 7</i>
Fattigdommens velsignelser	<i>side 8</i>
Theodor i Roskilde	<i>side 15</i>
Efterårsrejse	<i>side 15</i>
Bestyrelsen	<i>Bagsiden</i>

ASSISI-KREDS DATOER

Udflugt til Sct. Olof i Skåne
12. september 2009

Assisi-rejse:
1.- 9. oktober 2009
(henvendelse Frederik Hjerrild)

21. november 2009
Efterårsmøde

Årsmøde: 27. februar 2008

Assisi-rejse:
28. april - 6. maj 2010
(henvendelse Gunnar Bach Pedersen)

Udsigt fra Subasio - mere om forårsturen i næste blad.

Efterårstur til Skåne

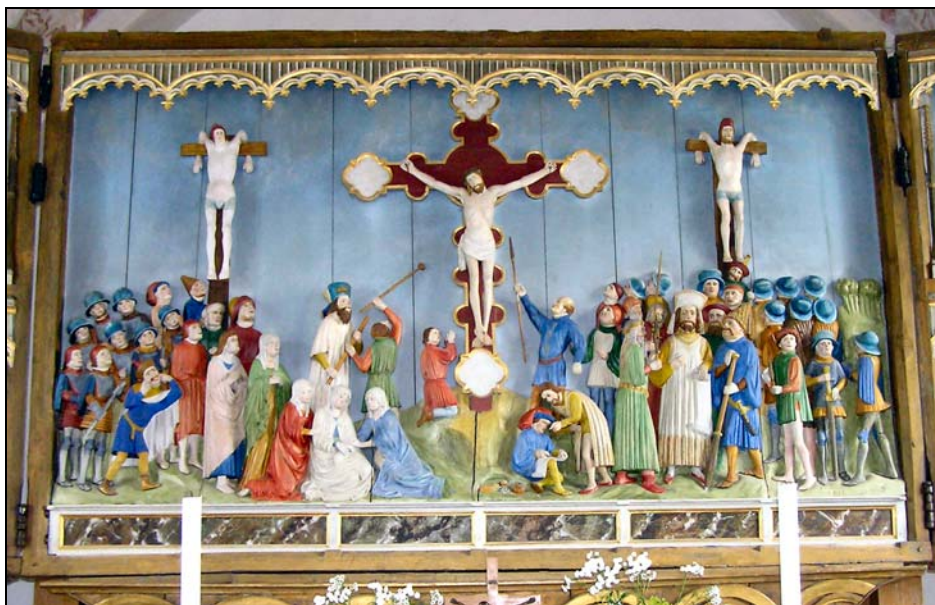
d. 12. september 2009

Turens hovedmål er besøg i Sct Olofs Kirke i nærheden af Somrishamm. Denne kirke ligger ved en gammel helligkilde og har været en vigtig plads i forbindelse med kulten omkring den norske helgenkonge, Olav.

Kirken har haft ni altre, og selv om kun fem er bevarede på deres oprindelige plads, så er der i kirken en meget rig skat af middelalderlig træskærerkunst.

Udover Sct. Olof bliver der også mulighed for en tur i den smukke søfartsby, Simrishamn og på nordens ældste bevarede middelalderborg, Glimmingehus.

Praktiske oplysninger

Der er afgang fra Enghave Kirke kl 9 og hjemkost samme sted ca kl 20.

Prisen for turen - 600 kr. - indbetales til kredsens kasserer Lotte Abel,

Havnevej 26. st.tv.

4000 Roskilde

på giro 225 19 49 mrk Skåne eller pr check senest 24. august.

Deltagerne medbringer selv frokostpakke.

Inden hjemturen er der middag (inkl. i turprisen) på en restaurant.

Beretning for året 2008

Assisi-Kredsens årsmøde og generalforsamling

lørdag den 21. februar 2009

i Enghave Kirke

Sidste årsmøde m/generalforsamling blev afholdt den 23. februar 2008.

Årsmødeforedraget var en meget spændende og lærd indføring i Dantes værk, *Den guddommelige Komædie*, ved licentiat i middelalderlitteratur, Kirsten Grubb Jensen.

Der har været to rejser til Assisi, den ene i slutningen af maj, den anden i begyndelsen af oktober, begge meget vellykkede ifølge referaterne i bladet.

Efterårsturen i september med 35 deltagere gik til Lolland-Falster med besøg hos Birgitta-søstrene i deres fine nye kloster i Maribo, derefter til Nykøbing med besøg i klosterkirken og i bisppegården, hvor biskop Steen Skovsgaard og hans kone meget gæstfrit tog imod os.

Efterårsmødet i november bød på et interessant og indfølt foredrag om *Ignatius af Loyola* ved Sr. Emma Martensen fra Sankt Joseph Søstrene.

Max Mizzi, vores gamle ven i Assisi, døde 3. marts 2008 i en alder af 77 år og blev begravet fra La Basilica Inferiore to dage efter. Allerede før Assisi-Kredsen blev stiftet i midten af halvferdserne, havde vi en udbygget kontakt til Max Mizzi. Han har ofte besøgt Danmark, og han har gennem årene været os til stor hjælp under vore rejser til Assisi. Tillad mig en personlig munter erindring: I sine yngre dage havde Max Mizzi en Lambretta, en scooter, som jeg nogle gange har siddet bagpå. Jeg spurgte ham engang lidt drillende om det egentlig var ægte franciskansk at køre på scooter, for i Frans' regel fra 1221 står der udtrykkeligt om dét (kap.15): *Det er dem (= mindrebrødrene) heller ikke tilladt at ride en hest, hvis de ikke er tvunget til det på grund af svaghed eller stor nødvendighed.* Frans selv brugte vist heller ikke en hest da han blev transporteret ned fra La Verna et par år før sin død hvor han ikke selv kunne gå, men benyttede et æsel. Max Mizzi og jeg fik en snak om det, og han overbeviste mig om at en hest, oversat til nutidige forhold, måtte sammenlignes med en bil, det var for fornemt, mens en scooter vel nok gik an som et moderne 'æsel'. Guds fred være med Max Mizzi!

Vores nulevende broder i Assisi, Broder Theodor, skrev for et par dage siden en e-mail hvori han fortalte at han på ordenens kapitel-møde var blevet valgt til klostrets 'definitorium'. Der skulle vælges fem brødre, og han var den ene, han fik 47 stemmer

ud af 57 mulige og glæder sig selvfølgelig over den tillid brødrene hermed viser ham. I går fik jeg en ny mail fra ham hvori han skriver: ”Du må endelig hilse mange gange på lørdag, jeg ville gerne have været tilstede. Jeg savner disse møder sammen med jer. Et *definitorium* kan godt betegnes som en bestyrelse med megen magt. Jeg har ikke noget med den daglige ledelse at gøre, men jeg er med til at tage de større overordnede beslutninger for brødrene for klostrets ve og vel. Der vil blive mange ryglappere, når man tager beslutninger der passer brødrene, og der vil blive de langes knives nat når det er beslutninger af mindre behagelig karakter, ak, ja. Nu må vi se hvor længe jeg overlever, ha ha”.

Bestyrelsen har i årets løb afholdt tre bestyrelsesmøder. Tak til bestyrelsen for sædvanlig muntert og godt samarbejde. En tak til redaktionen af *Nyt fra Assisi-Kredsen*, som fire gange om året forsyner os med information om Assisi-Kredsen og franciskansk-relaterede emner, og tak til Gunnar Bach Pedersen for hans indsats med at holde vores hjemmeside på internettet kørende og opdateret. Tak til Marianne Plum for hendes mangfoldige sekretærfunktion, tak til vores kasserer Lotte Abel for en meget præcis og ansvarlig regnskabsførelse, samt til vores revisor Jan Nielsen.

Der er p.t. 376 medlemmer af Assisi-Kredsen.

Og tak til alle medlemmer, ikke mindst rejsedeltagere, for fælles oplevelser og godt samvær og for hilsner i årets løb.

Pax & bonum,
Frederik Hjerrild

Ved gudstjenesten blev der taget en kollekt til Folkekirkens Nødhjælps fasteindsamling: 1322,50 kr.

Årsmøde 2009 i Assisi-Kredsen, Enghave Kirke, 21. februar 2009

Frederik Hjerrild bød velkommen til Assisi-Kredsens generalforsamling 2009
Dagsorden er udsendt i Nyt fra Assisi-Kredsen nr. 62.

Ad. 1. Valg af dirigent. Her blev Anders Christensen valgt med akklamation.
Anders Christensen takkede for valget og startede med at konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt. Alle formalia var i orden.

Ad. 2. Anders Christensen gav derefter ordet til Frederik Hjerrild for formandens beretning.

Formandens beretning blev godkendt med akklamation. Beretningen bringes i kommende nr. af "Nyt fra Assisi-Kredsen".

Ad. 3. Regnskabet blev omdelt og gennemgået af Lotte Abel.
Der var derefter tid til spørgsmål til kasserer og dermed regnskab.
Regnskabet blev derefter godkendt med akklamation.

Ad. 4. På valg i år var Frederik Hjerrild, Gunnar Bach Pedersen og Eva Rungwald.
Genvalg med akklamation.

Ad. 5. Valg af suppleant. Bestyrelsen indstiller Johan Petersen.
Valgt med akklamation.

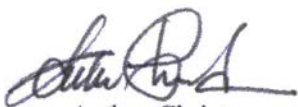
Ad. 6. Valg af revisor. Jan Erik Nielsen er villig til genvalg
Han blev genvalgt med akklamation.

Valg af revisorsuppleant. Preben Nielsen er villig til genvalg.
Han blev genvalgt med akklamation.

Ad. 7. Der var ikke indkommet nogen forslag til bestyrelsen

Ad. 8. Eventuelt. Bestyrelsen blev takket for deres arbejdet med rejser, møder, ture og bladet.

Rejserne og ture i 2009 blev omtalt.

Anders Christensen
Dirigent

Frederik Hjerrild
Formand

Marianne Plum
Referent

Fattigdommens velsignelser

**Foredrag ved Assisi-Kredsens Årsmøde
21.2.09 i Enghave Kirke ved
korshærschef Bjarne Lenau Henriksen**

Rigdommen lever godt. Det har den altid gjort. I disse år vokser den eksplosivt i Danmark. Alle kan se det; og flere og flere kan mærke det. Rigdommen er ikke længere for de få udvalgte, men for en vildt voksende velstandsghetto, der sidder klippefast på det meste af livet, som om livet var deres og kun deres.

Rigdommen tjener sig selv, alt imens den lader sig betjene af den umenneskelighed, den selv skaber. Rigdommen kan ikke være til uden fattigdommen.

Fattigdommen er forudsætningen for rigdommens vækst. Samtidig er fattigdommen også rigdommens hurtigste konsekvens. Således har rigdommen sikret fattigdommens eksistens både forfra og bagfra. Fattigdommen vil altid være rigdommen nær.

Rigdommen er magtfuld. Men den arbejder ikke alene. Den har fra tidernes morgen allieret sig med Griskheden, en af de syv dødssynder. Den lever et fedt liv, usundt og godt, selv om den ser syg og mistroisk ud med sammenknebne øjne, der lyser langt væk af misundelse og begær. Den har ingen problemer med at finde næring hos den rige verdens overvægtige Vellevned.

Når Griskheden slår sig sammen med Vellevnedet, en af de andre dødssynder,

er de fattige for alvor ufatteligt ubeskyttede. Griskheden og Vellevnedet slår gerne følge med Lige gyldigheden. Når de tre følges ad ned gennem livet, sker der katastrofer. Lige gyldigheden har nemlig et menneskesyn, der er gennemsyret af Hovmodet, en tredje dødssynd.

Denne højt kvalificerede dødssynd er kendetegnet ved et ganske specielt menneskesyn: mennesket er uden værdi, man kan forbigå det, træde på det, sparke det væk, man kan bruge det som man vil, man kan misbruge det som man vil.

Hovmodet lever af den foragt for mennesker, som Lige gyldigheden producerer med stor dygtighed., og som Rigdommen profiterer voldsomt af.

Hovmodet ved, at kun den stærkeste overlever. Derfor dyrker Hovmodet kun den stærkeste, og lader den svage i stikken. Foragten for det svage liv lader hånt om Fattigdommens opspilede maver, og retter udelukkende sit fokus på Rigdommens voluminøse kroppe.

Fattigdom er en bevidst menneskeskabt virkelighed, som der kalkuleres bevidst politisk med. Det ses på globalt plan. Det ses på nationalt plan. Polariseringen bliver tydeligere. Fattigdommen er åbenlyst dødsmerket, samtidig med at Rigdommen skjuler sig inde i laderne, de større og større overfyldte lader.

Det er karakteristisk, at rigdommen i det danske velstandssamfund sætter

- er der en grænse?

sundheden i centrum. Danskernes forrige regering havde et nationalt sundhedsprojekt, som hed ”Sundhed for alle”. Den nuværende regering har et sundhedsprojekt, som ikke er for alle, men som til gengæld skal vare hele livet: ”Sundhed hele livet”, hedder det. Nu skal de rige leve sådan, at de kan dø sunde, friske, raske, gamle og i godt humør!

Denne optimisme har en række skønhedspletter af den ganske realistiske grund, at der også går Fattigdom i sundheden. Sundheden trives bedst under gunstige økonomiske vilkår. Hellere rig og rask end fattig og syg, lyder et dansk ordspog af nyere oprindelse. Det er en kendt sag, at den korteste levealder og den største sygelighed findes hos mennesker med de dårligste levevilkår.

Samtidig med at vi i den rigeste af alle rige verdener er ved at segne under vægten af vort vellevneds alvorstunge sundhedsproblemer, findes der en verden af ufattelig Fattigdom og sygdom, hvor der hvert 7. sekund dør et barn under 10 år, af mangel på basal ernæring. Ca. 36 mio. mennesker omkommer hvert år, fordi deres grundlæggende ernæring er utilstrækkelig. Og sådan kan man blive ved med at remse millioner af menneskers dødelige elendighed op, samtidig med at de rige lande sætter ulandshjælpen på synlig slankekur og paven fordømmer brugen af kondomer, så aids-epidemien får fri og dødbringende adgang til de fattigste i verden.

Rigdommens vækst er grotesk uvirkelighed: de rige skaber og beskytter deres voksende rigdom på en måde, som uddyber sociale kløfter globalt og nationalt og medfører livstruende fattigdom, afsindige lidelser og meningsløs død.

Den rige verden har gjort det umuligt for den fattige verden at gentage den udvikling, der lagde bunden til den rige verdens overordentlige velstand. Forskelsbehandling marcherer frem med stormskridt, hvor de fattige og underprivilegerede mejes ned. De rige omgærdet deres rigdom med en lang række beskyttelsesforanstaltninger, som uvægerligt tjener til yderligere uddybning af sociale forskelle. Rigdommen kan kun leve i kraft af den Fattigdom, den selv skaber.

”Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig”, lyder den evangeliske advarsel til de rige. Rigdommen fører til de fattiges død, men til sidst også til sin egen. Rigdommen dør af sin egen uhelbredelige overvægt. Så længe Rigdommen alene er solidarisk med sig selv, har den ingen fremtid for sig.

oooo

Det moderne samfunds rigdom har kreeret og lever nu højt på Tidens menneskesyn: menneskets skal først og

fremmest kunne fungere hurtigt, effektivt og problemløst. Mennesket skal være frit, selvstændigt og uafhængigt. Det må ikke ligge nogen til byrde. Og da ethvert menneske - ifølge Tidens menneskesyn - skal være privat ansvarligt for sig selv og sit eget liv, er der heller ikke nogen indlysende grund til at bruge Tid på andre menneskers liv. De kan i stigende grad bare tegne private forsikringer mod mange former for livsmodgang, hvis altså ellers de har råd til det. Har de ikke det, er det jo nok deres egen skyld. Så det er ganske Lige gyldigt.

Andre mennesker har primært gyldighed, så længe de kan gavne mig og mit liv. Det moderne samfunds ensomhed lever højt på, at mennesket mere er en funktion end en person. Det funktionalistiske menneskesyn fremmer den snævre individualisme og giver sig ikke Tid til de værdier, et forpligtende og gensidigt fællesskab bygger på. Så rigdommen blomstrer i det danske højteknologiske samfund.

Det danske civilsamfund, som har fået politisk højstatus i disse år, er præget af den radikale individualismes kultur. Uafhængighed og selvstændighed er hoved-dyderne i individualismens kultur. Og disse dyder belønnes i konkurrencesamfundet med succes og økonomisk velstand. Den store middelstand arbejder ud over alle grænser for at opnå og bevare dens høje velstands- og velfærdsniveau. Forbrugeridentitet.

Men når mennesket skal være uafhængigt og selvstændigt, når mennesket i alle livets forhold skal klare sig alene ved dets

egne kvalifikationer, fremmes fremmedgørelsen og ensomheden. Den radikale individualisme gør menneskeligt fællesskab til et fritidstilbud, hvor man vælger andre mennesker til, alt efter personlig interesse og personlige behov. På samme måde vælges andre fra.

Civilsamfundets økonomiske elite har vigende medborgerlig samvittighed og søger tilflugt i pæne og trygge overklassemiljøer. Civilsamfundets underklasse udstødes i stigende grad af normalsamfundet af økonomiske kræfter. Underklassens store betydning for civilsamfundet ligger i, at middelklassen kan definere sig selv i forhold til underklassen. Her kan middelklassen se, hvad den ikke er og hvad den skal undgå at blive. Underklassen har en pædagogisk funktion som det dårlige eksempel.

Meget af det der sker i det individualistiske samfund underminerer fællesskabsfølelsen på alle niveauer. Solidariteten – både med dem der er nær på os og dem der er fjert fra os – mindskes. Solidariteten i betydningen forbundethed, fælles skæbne, gensidig ansvarlighed og fællesskab er paradoksalt nok nedtonet i et samfund, med stigende velstand og ensartethed blandt flertallet.

I stedet for fællesskaber får vi moderne livsstilsenklaaver. I den private livsstilsenklaave knyttes mennesker sammen, der økonomisk, socialt og kulturelt ligner hinanden. Begrebet livsstil knytter sig til privatlivet og livsstilsenklaaven adskiller sig afgørende fra fællesskabet. Et fællesskab udgør ifølge sociologen Robert Bellah en

omfattende enhed, der sammenføjer privatliv og offentlighed og består af vidt forskellige enkeltindivider. En livsstilsenklaue er derimod afgrænset og afgrænsende og dyrker narcissismens enshed. Solidariteten bliver til reservatssolidaritet. Robert Bellah siger direkte, at den sociale økologi er brudt ned i det moderne samfund. De forpligtende sociale bånd mellem mennesker er løsnet. Og det nytter ikke noget at placere ansvaret hos det enkelte menneske eller den enkelte familie.

ooo

Salige er de forspildtes liv,
for meningsløsheden er deres.

Salige er de arbejdsløses liv
for uvirksomheden er deres.

Salige er de udstødtes liv
for ensomheden er deres.

Salige er de flygtendes liv
for uretfærdigheden er deres.

Mt. 5,1-12

Når jeg holder Mattæuses saligprisninger op mod den polske sociolog Zygmunt Baumanns bog "Forspildte liv. Moderniteten og dens udstødte" (Hans Reitzel 2005), får jeg et sprog, som kan hjælpe mig til at flytte saligprisningerne ind i nutidens liv og verden, som udfolder sig med øget uretfærdighed og ulighed og deraf afledt elendighed. Hans bog er en sociologisk saligprisning af det svage menneskeliv.

Bauman karakteriserer de forspildte liv som menneskeligt affald. Man må enten

modernisere sig eller dø, påstår han. Og døden findes i levende live blandt de mennesker, der ikke indordner sig det velkonstruerede, velfungerende og hierarkisk ordnede samfund, som alene fokuserer på økonomisk vækst og fremskridt med henblik på en vedvarende forøgelse af bruttonationalproduktet. Kan eller vil mennesker ikke indordne sig dette produkts ultimative krav, er deres liv forspildt.

Men de får ikke lov til selv at afgøre, om deres liv er forspildt eller ej. Det kan godt være, at de forspildte ikke oplever sig selv som forspildte, men det gør samfundet/staten. Der lovgives på en måde, så ingen er i tvivl om, hvem der er legitime eller illegitime borgere, og der skabes kulturer som bestemmer, hvem der er accepterede medlemmer af samfundet, og hvem der ikke er det. Den vigtigste og mest indflydelsesrige kultur er forbrugskulturen. Modernitetens accepterede samfundsborgere er perfekte forbrugere, de uaccepterede derimod defekte forbrugere.

I vores vestlige samfund er de mest iøjnefaldende forspildte liv først og fremmest de arbejdsløse og flygtningene. De arbejdsløse er i dag permanent overflødige og forhindrer økonomisk vækst og fremskridt med deres passive og udgiftskrævende nærvær. Med flygtningene forholder det sig lige sådan. Deres liv er forspildte på grund af deres etnicitet, kultur, religion, sprog og manglende uddannelse, som koster penge og forsinker væksten. Går vi herudover globalt til værks, er vi vidende om millioner af totalt forspildte liv, som

ender med døden på grund af menneskeskabt krig, sult og sygdom.

De forspildte liv bliver ikke anerkendt i de samfund de lever i. I det meget velstående Danmark findes der forbuds-zoner, hvor psykisk syge, stofmisbrugere og hjemløse og andre u-indordnede eksistenser ikke må færdes. De jages og forfølges helt legitimt ud af det danske officielle og civile samfund. Udstødte menneskers levevilkår og rettigheder er defineret af de accepterede samfundsmedlemmers normer og af deres opfattelse af menneskelig retfærdighed.

Det er afslørende, at modernitetens anløbne etik i nogen grad handler om, at dens overfladiske velstandsæstetik ikke må krakelere. Gør den det, afsløres det, at der kun er tomhed inde bag moderniteten. Den tomhed skjuler man febrilsk ved at fortrænge de forspildte liv fra det åbenlyse gadeplan, væk fra det menneskelige synsfelt. Fænomenet er ikke kun dansk. Det er internationalt. De forspildtes liv defineres som en trussel mod det bestående samfund. De minder os hele tiden på, at fortabelsen -den jordiske, menneskelige og daglige fortabelse- er en mulighed for hvem som helst, på mange forskellige måder.

Evangelisk set må vi acceptere, at: salige er de forspildtes liv, for Himmeriget er deres. Det skal vi tro sådan på, at det trækker spor langt ind i et hvilket som helst menneskeligt rige. Hvis vi tror på, at Mattæus's Himmerige tager form allerede her og nu inde i os og midt iblandt os, lige som Lukas's Guds Rige gør det, må vi være sammen om at forsøge at fastholde

en fælles jordisk salighed af himmelsk tilsnit, hvor alle vore åbne, sårbare og forspildte liv kan leves og elskes igennem, håbes og døes til ende i en verden, hvor intet menneskeliv kan forspildes, så længe Guds kærlighed varer.

oooo

Det nye årtusindes første årti er ved at ligne et angstens årti. Den rige vestlige verden lever helt tydeligt mere og mere i en bredspektret angst over for alt, hvad der kan true dens rigdom, suverænitæt, egenart og værdgrundlag.

11. september 2001 i New York fik angsten til at slå afgrundsdybe rødder. Den havde været undervejs længe, og angsten var selv skyld i den terrorhandling, der fandt sted den dag. Angsten har dimensioner i sig, både religiøse og kulturelle. Men allermest har den sociale og økonomiske dimensioner. Det gælder på globalt plan, og det gælder på nationalt plan.

Angsten er let antændelig. Der skal næsten ingenting til, før den bider fra sig og går til angreb. Den mindste smule anderledeshed, den mindste smule afvigelse, den mindste smule ualmindelighed og den mindste smule fremmedhed fremprovokerer hurtigt forsvarsprægede angreb. Danmark er ingen undtagelse.

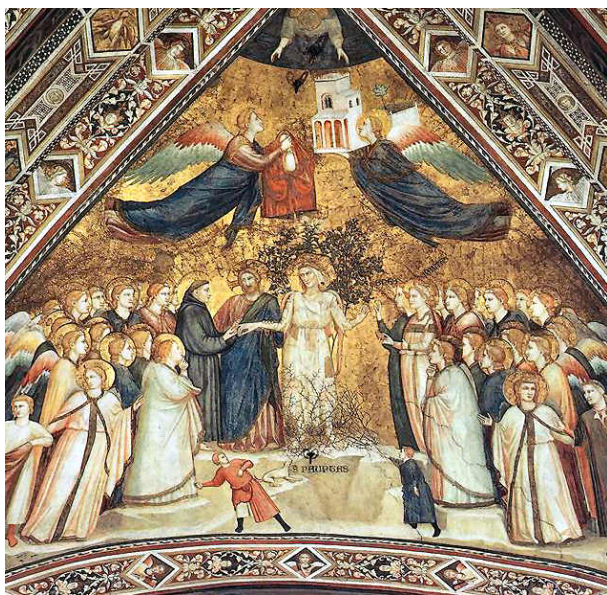
I Danmark modtages flygtninge og andre fremmede på en måde, så de ikke er i tvivl om, at vi ikke er glade for at se dem. Vi er angste for deres religion, deres

kultur og etnicitet. De er dyre i drift, de rokker ved vores selvtilfredshed og misbruger vores velfærd, forplumrer vores usikre værdigrundlag og er ét stort spørgsmålstejn ved vores religiøse ligegyldighed. Ganske vist medbringer de mange sære og uforståelige ting, som vores danske kultur og traditioner ikke kan rumme. Men vi tilegner os ikke viden om dem, men lader vore fordomme træde i stedet for med indbygget risiko for fordømmelse. Og da nogle blandt muslierner er terrorister, mistænker vi straks alle for at være det. Der tales meget om sammenhængskraften i det danske samfund. Den handler om, at vi er så usikre på os selv og så angste for det fremmede, at vi ikke skal have flere fremmede end at vi hele tiden kan se vores egen danskhed i dens velvaskede

renhed. Angst æder sjæle op!

Vi vil helst have flygtningene i små og allerhelst højt uddannede mængder, så de i det mindste kan medvirke til at sikre vores rigdom, og ikke som de fleste uddannede, socialt udsatte fremmede tager penge fra vores mad- og kontanthjælpskasser eller optager pladser på herbergerne, så de danske hjemløse jages ud af herbergerne og må friste et liv på gadeplan, hvor de så bliver jagtet af folk og politi, som ikke tør se dem i øjnene på gadeplan. Angst æder sjæle op!

Danmark er blevet et de succesfuldes fællesskab. Det er en ulykkelig udvikling. Det er især den svages ret, der skal tilgodeses. I et samfund, der er et af verdens rigeste, er der mere end råd til at tilgodeses den svages ret. Samfundet kan

Kan ægteskabet med "fru Fattigdom" også blive et tvangsægteskab?

Giottos allegori i San Francesco-basilikaen over det franciskanske fattigdomsløfte

da ikke føle sig forpligtet på den, der allerede er stærk. Det giver ikke umiddelbart nogen mening, for den stærke har ikke brug for støtte. Men det har den svage.

Jeg efterlyser generøsiteten, hvor vi tør omfavne de svage med de mange muligheder vi har i det danske samfund. Det er sådan et dejligt ord: *generøs*. Det ligger godt i munden, selv om det ikke er dansk. Det er et fremmed ord, indvandret fra Frankrig for mange, mange år siden medbringende sin latinske oprindelse. Ædelmodig, højmodig, uegennyttig, gavmild foreslår Meyers Fremmedordbog fra 1924. Min ældste latinske ordbog fra 1887 foreslår at oversætte *generosus* med høihjertet, høisindet.

Høihjertet. Høisindet. Aristokratiske ord som fortæller om, at højderne sidder i dybden, helt derinde hvor hjertet slår og sindet bevæges. Tænk hvis man kunne sige om sig selv, at man var høihjertet og

høisindet! Så ville livet blive skønnere. I disse tider hvor det visse steder er politisk ukorrekt at være næstekærlig, og hvor man efter sigende kan elske sig en fortabelse til, hvis man elsker i den kristne næstekærligheds navn, kunne man bare være høihjertet og høisindet.

For når man er høihjertet og høisindet, kan man rumme mange slags mennesker i sit hjerte, sind og hus. Så ved man, at der ikke går noget fra en selv, når man siger ja til andre menneskers ønske om at blive mødt med god tid, god plads og lige værdighed. Og skulle der gå noget fra en selv, gør det ikke noget, for man vil stadigvæk selv kunne leve med masser af værdighed. Man har rigeligt af den, mere end man har brug for. Man behøver ikke engang være næstekærlig for at være høihjertet og høisindet. I Danmark behøver vi ingen særlig uegennyttighed og gavmildhed for at give plads til andre. Vi har så rigeligt plads og råd til det. Vi

'Broder Theodor'

er franciskanermunk i Assisi.

Han fortæller om sine første 2 '*sindsoprivende*' år i Assisi tirsdag den 25. august 2009 kl. 19.30 i Skt. Laurentii Kirkes menighedssal Frederiksborgvej 11, Roskilde Entre 40, - kr. (inkl. kaffe og brød)
Arrangør: Sankt Laurentii Aftener

Assisi-rejse 1.- 9. oktober 2009

Rejsen til oktober blev allerede, førend programmet var færdigt, fuldttegnet med 25 deltagere idet der har været usædvanlig mange forhåndstilmeldinger. Det betyder at vi ikke udsender programmet med dette blad.

Evt. interesserede kan kontakte rejselederen, Frederik Hjerrild, for at blive skrevet på en venteliste - der er undertiden nogle forhåndstilmeldte som falder fra.

Kontakt gerne via e-mail: hjerrild@assisi-kredsen.dk eller tlf.: 48 24 50 60 (bedst aften).

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Dalles Have 24, 3400 Hillerød
tlf 48 24 50 60
hjerrild@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Teglværksgade 3, 1.th, 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Havnevej 26, st.tv. 4000 Roskilde
tlf 38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49
Bank: reg. nr 0258 konto: 225 19 49

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114, 1.tv, 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92
gbp@assisi-kredsen.dk

Eva Rungwald
Løvevej 10, 2610 Rødovre
tlf 36 41 33 96

Inge Lise Therkildsen
De Conincks Vej 20, 2840 Holte
tlf 45 41 34 33

Gert Ryom-Hansen
Vennemindevej 2, 2.th., 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 26 14

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 45 83 45 93

Blanka Langsted
Roskildevej 94, 5.tv.,
2000 Frederiksberg
tlf 38 79 89 82

NYT FRA ASSISI-KREDSSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen

Nyt fra Assisi-Kredsen
ISSN 1395-8798

Assisi-Kredsen på Internet: www.assisi-kredsen.dk